

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Elżbieta Zimnicka
Protokolant:	Paweł Łagodzki

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 r. w Legionowie

na rozprawie sprawy

z wniosku **E. Z.**

z udziałem **W. Z. (1), Gminy L.**

o podział majątku wspólnego

postanawia:

- ustala, że udziały E. Z. i W. Z. (1) w ich majątku wspólnym są równe;
- ustala, że w skład majątku wspólnego małżonków E. Z. i W. Z. (1) wchodzi:
 - spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) w budynku przy ul. (...) (...) w L. o powierzchni 52,90 m⁽²⁾, o wartości 200.000 (dwieście tysięcy 00/100) złotych (w tym wkład budowlany),
 - spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego – garażu numer (...) w zespole garaży przy ul. (...) w L., o wartości 16.000 (szesnaście tysięcy 00/100) złotych (w tym wkład budowlany),
 - spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego – garażu numer (...) w zespole garaży przy ul. (...) w L., o wartości 16.000 (szesnaście tysięcy 00/100) złotych (w tym wkład budowlany),
 - samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1996 o wartości 2.000 (dwa tysiące) złotych,
 - elektronarzędzia o wartości 500 (pięćset) złotych;
- dokonuje podziału majątku wspólnego stron w ten sposób, że prawo własności nieruchomości opisanych w punkcie 2a i 2b oraz elektronarzędzi z punktu 2e przyznaje na wyłączną własność wnioskodawczyni, natomiast prawo własności nieruchomości opisanej w punkcie 2c oraz prawo własności samochodu osobowego opisanego w punkcie 2d przyznaje na wyłączną własność uczestnika W. Z. (1);
- zasądza od wnioskodawczyni E. Z. na rzecz uczestnika W. Z. (1) spłatę w wysokości 99.000 (dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy 00/100) złotych tytułem wyrównania jego udziału w majątku wspólnym, płatną w terminie 2 miesięcy

licząc od dnia uprawomocnienia się niniejszego postanowienia z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności;

5. zobowiązuje uczestnika W. Z. (1) do wydania wnioskodawczyni E. Z. lokalu mieszkalnego numer (...) w budynku przy ul. (...) (...) w L. w terminie 2 miesiące od uprawomocnienia orzeczenia w sprawie;

6. ustala, że uczestnikowi W. Z. (1) nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego;

7. ustala, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Sygn. akt I Ns 882/14

UZASADNIENIE

W dniu 3 października 2014r. wnioskodawca E. Z. wystąpiła z wnioskiem o podział majątku dorobkowego, który zgromadziła w trakcie trwania związku małżeńskiego z uczestnikiem W. Z. (1). Ostatecznie wносиła o zaliczenie do majątku i przyznanie jej na własność: spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w L. przy ul. (...) (...) o powierzchni użytkowej 52,90 m², dla którego nie jest prowadzona księga wieczysta o wartości 200.000 zł, spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu użytkowego – garażu nr (...) w zespole garaży przy ul. (...) w L. o wartości 16.000 zł oraz elektronarzędzi o wartości 500 zł, zaś o zaliczenie do majątku wspólnego i przyznanie na własność uczestnikowi spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu użytkowego – garażu nr (...) w zespole garaży przy ul. (...) w L. o wartości 16.000 zł oraz samochodu osobowego marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), rok produkcji 1996 o wartości 2.000 zł. Dodatkowo wносиła o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym tj. jej na 75 %, zaś uczestnika 25 % części majątku, bowiem uczestnik w minimalnym stopniu przyczynił się finansowo do powiększenia majątku stron, nie angażował się w prowadzenie domu rodzinnego i wychowanie dzieci, a zarobione pieniądze trwonił na alkohol. Dodatkowo z uwagi na fakt, że w wspólnym mieszkaniu spółdzielczym zamieszkiwali wnioskodawczyni oraz uczestnik wnioskodawczyni powołując się na fakt, że to ona opłaca czynsz za mieszkanie, dokonuje w nim remontów, natomiast uczestnik zanieczyszcza mieszkanie będąc w stanie nietrzeźwości i nie płaci rachunków, zasadne jest przyznanie właśnie jej tego składnika majątku i nakazanie uczestnikowi wydania mieszkania. (k.1 wniosek, k.12 modyfikacja wniosku piśmnie procesowym z dnia 22 kwietnia 2015r., k.k.19 pełnomocnictwok.73 ostateczne stanowisko wnioskodawczyni,).

Uczestnik W. Z. (1) poparł co do zasady wniosek, nie kwestionował finalnie składników majątku wspólnego ani ich wartości. Sprzeciwił się jednak ustaleniu nierównych udziałów w majątku wspólnym oraz przyznania mieszkania spółdzielczego na własność jedynie wnioskodawczyni. Argumentował, że gdy pracował na umowę o pracę przekazywał wnioskodawczyni pieniądze na utrzymanie domu, wyjaśniał, iż odpracowywał wkład budowlany na mieszkanie spółdzielcze. Tłumaczył, że przerwy w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej wynikały z problemów zdrowotnych. W kwestii mieszkania spółdzielczego argumentował, że wystarczy mu jedynie jeden pokój w tym mieszkaniu oraz, że nie ma innego mieszkania do którego mógłby się wyprowadzić. (k.68-69, 73 protokół rozprawy).

Wnioskodawczyni cofnęła wniosek o zaliczenie sprzętu wędkarskiego w skład majątku wspólnego stron (k.73 oświadczenie wnioskodawczyni).

Sąd wezwał do udziału w sprawie Gminę L. w charakterze zainteresowanego z uwagi na fakt, że wobec zgłoszonego roszczenia o wydanie lokalu orzeczenie Sądu mogło przybrać charakter eksmisyjnego. Gmina L. nie zajęła w sprawie żadnego stanowiska (k.92 postanowienie)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 sierpnia 1975r. E. Z. i W. Z. (1) zawarli związek małżeński w USC w N.. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w dniu 20 marca 2014r. rozwiązał przez rozwód to małżeństwo bez orzekania o winie (k.20 odpis wyroku rozwodowego). Małżonkowie mieli dwoje dzieci (okoliczność bezsporna). Początkowo środki na utrzymanie

rodziny były wspólne. Małżonkowie otrzymali mieszkanie spółdzielcze w L. przy ul. (...) (...). Wkład budowlany na to mieszkanie został wniesiony w ten sposób, że uczestnik w 1/3 wkład ten odpracował a pozostałe 2/3 były potrącane z jego pensji. Wnioskodawczyni od początku zawarcia małżeństwa pracowała, z przerwą związaną z urodzeniem dzieci. Od 26 września 1989r. wnioskodawczyni jest zatrudniona w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w L. i od tego czasu z jej wynagrodzenia potrącany jest miesięczny czynsz za lokalu mieszkalny nr (...) położony w L. przy ul. (...) (...). Wnioskodawczyni dbała o dom i dzieci, sprzątała, gotowała, interesowała się edukacją dzieci. Uczestnik również uczestniczył w obowiązkach domowych – pracował, jeździł na zakupy, interesował się dziećmi, sfinansował jednej z córek 2 kursy prawa jazdy, pomagał córce P. K. w remoncie jej mieszkania.

Uczestnik do 1993r. zatrudniony był na umowę o pracę. Później rozpoczął własną działalność, która nie przynosiła dużych dochodów, była również kilkakrotnie zawieszana z uwagi na sytuację zdrowotną uczestnika. Do 1999r. małżonkowie w porównywalnym stopniu łożyli na utrzymanie majątku wspólnego, po tym okresie większość kosztów utrzymania mieszkania ponosiła wnioskodawczyni, uczestnik opłacał jedynie rachunki za energię. Uczestnik już wcześniej nadużywał alkoholu ale po 1999r. jego uzależnione wzmogło się, jeśli pracował to tylko dorywczo. W. Z. (1) otrzymał w dniu 11 grudnia 2014r. czasowe orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności do dnia 31 grudnia 2017r. Od dnia 4 lutego 2015r. uczestnik pobiera emeryturę w wysokości 2013,57 zł netto, wcześniej korzystał z zasiłków celowych z (...) w L.. Z kolei wnioskodawczyni pobiera obecne emeryturę w wysokości 2.575,73 zł netto.

W 1997r. małżonkowie wspólnie wyremontowali mieszkanie. Kolejny remont przeprowadzony był około 2011r., wówczas każdy z małżonków wyremontował tę część mieszkania z której korzystał. Remont wykonywał A. S. (teść córki małżonków). Uczestnik zapłacił za remont pokoju który zajmował oraz wymianę drzwi, koszt pozostałego remontu poniosła E. Z.. W. Z. (1) nie dba o stan mieszkania, gdy nadużywa alkoholu zanieczyszcza załatwiając potrzeby fizjologiczne nie w miejscu do tego wyznaczonym, przy czym nie sprząta tego, czym wymusza sprzątnięcie tego przez wnioskodawczynię, która chce utrzymać mieszkanie w porządku. Aktualnie również opłaty związane z utrzymaniem mieszkania za wyjątkiem energii ponosi wnioskodawczyni (k.21 zaświadczenie ze (...) w L. na okoliczność zatrudnienia wnioskodawczyni, k.22 zaświadczenie z (...) w L., k.24 pismo z (...) dotyczące emerytury wnioskodawczyni, k. 57 zaświadczenie z (...) dotyczące okresów ubezpieczenia i opłacania składek przez uczestnika, k.60 zaświadczenie z (...), k.82 zaświadczenie z (...) w L., k.85 orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, k.87 zaświadczenie z (...) o pobieranej przez uczestnika emeryturze, k.49-51 zeznania wnioskodawczyni, k.68-69 zeznania uczestnika, k.69-70 zeznania świadka J. S., k.70 -71 zeznania świadka P. K., k.71-72 zeznania świadka A. S.).

W trakcie trwania związku małżeńskiego strony nabyły na zasadach wspólności ustawowej: spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) w budynku przy ul. (...) (...) w L. o powierzchni 52,90 m², o wartości 200.000 zł (w tym wkład budowlany), spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego – garażu numer (...) w zespole garaży przy ul. (...) w L., o wartości 16.zł (w tym wkład budowlany), spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego – garażu numer (...) w zespole garaży przy ul. (...) w L., o wartości 16.000 zł (w tym wkład budowlany), samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1996 o wartości 2.000 zł, elektronarzędzia o wartości 500 zł. W trakcie małżeństwa małżonkowie nabyli również przyczepę „N. N 126 Nr podwozia (...) o nr rejestracyjnym (...), którą W. Z. (1) sprzedał w dniu 25 stycznia 2014r. za ceną 500 zł. Pieniądze ze sprzedaży przyczepy uczestnik zużył w całości na własne potrzeby – okoliczności bezsporne (k.61 umowa sprzedaży przyczepy, k.62 dowód rejestracyjny samochodu marki V. (...), k.22 zaświadczenie (...) w L. o posiadanych przez małżonków lokalu mieszkalnego i dwóch garaży z wkładem budowlanym).

Przechodząc do oceny materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy Sąd miał na uwadze, iż w rozpatrywanej sprawie bezsporny był skład oraz wartość majątku wspólnego małżonków. Kwestią sporną było to, czy oboje małżonkowie w równych udziałach przyczynili się do powstania tego majątku. Uczestnik nie zgadzał się również z żądaniem wnioskodawczyni co do przyznania na jej własność opisanego powyżej lokalu mieszkalnego. W kwestii ustalenia nierównych udziałów Sąd oparł się na zeznaniach świadków J. S. i P. K. (córek małżonków), które były zgodne co do tego, że do 1999r. oboje małżonkowie w porównywalnym stopniu łożyli na utrzymanie majątku wspólnego, dopiero po tym okresie większość opłat ponosiła wnioskodawczyni. Natomiast uczestnik ze względu

na charakter prowadzonej działalności okresowo osiągał dochody. Zeznania te znalazły poparcie w dokumentach złożonych do akt niniejszej sprawy w postaci zaświadczeń z ZUS i US dotyczących okresów ubezpieczenia i opłacanych składek przez uczestnika. Wskazać również należy, iż do tego okresu małżonkowie zgromadzili już większość ich majątku wspólnego. Sąd dał wiarę wnioskodawczyni, iż to ona przede wszystkim dbała o dom i opiekowała się dziećmi, jednak ta okoliczność nie była wystarczająca do uznania, że to ona w znaczącym stopniu przyczyniła się do powstania majątku wspólnego. Sąd uznał za prawdziwe twierdzenia wnioskodawczyni dotyczące aktualnego sposobu korzystania przez uczestnika ze wspólnego mieszkania, jak również o zaniechaniu elementarnych zasad higieny i zanieczyszczaniu mieszkania przez uczestnika. Powyższe zostało potwierdzone co do zasady w zeznaniach złożonych przez córki stron. Wskazały, że uczestnik jest nałogowym alkoholikiem, sporadycznie opłaca jedynie rachunki za prąd, nie dba o mieszkanie.

Sąd zważył, co następuje:

W sprawie o podział majątku dorobkowego Sąd bada jego skład i wartość oraz rozstrzyga o żądaniu ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym oraz o tym, jakie wydatki, nakłady i inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku osobistego lub odwrotnie podlegają zwrotowi (art. 684 w zw. z art. 567§3 kpc). Majątek wspólny małżonków stanowią przedmioty majątkowe nabyte w czasie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (art. 31 §1 krio).

Małżonkowie Z. od zawarcia małżeństwa do 20 marca 2014r. pozostawali bezspornie w ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej. W tym czasie bezspornie nabyli wspólnie spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) w budynku przy ul. (...) (...) w L. o powierzchni 52,90 m², o wartości 200.000 zł (w tym wkład budowlany), spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego – garażu numer (...) w zespole garaży przy ul. (...) w L., o wartości 16.zł (w tym wkład budowlany), spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego – garażu numer (...) w zespole garaży przy ul. (...) w L., o wartości 16.000 zł (w tym wkład budowlany), samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1996 o wartości 2.000 zł, elektronarzędzia o wartości 500 zł oraz przyczepę N. – okoliczności bezsporne (k.61 umowa sprzedaży przyczepy, k.62 dowód rejestracyjny samochodu marki V. (...), k.22 zaświadczenie (...) w L. o posiadanych przez małżonków lokalu mieszkalnego i dwóch garaży z wkładem budowlanym).

Zgodnie z art. 43§1 krio oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Jednakże z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy przyczynił się do powstania tego majątku (art. 43§2 krio). Przy ocenie, w jakim stopniu każdy z małżonków przyczynił się do powstania majątku wspólnego, uwzględnia się także nakład osobistej pracy przy wychowaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym (art. 43§3 krio). Jednocześnie należy zastrzec, że art. 43 § 2 kro może mieć zastosowanie nie w każdym wypadku faktycznej nierówności przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego, lecz tylko w tych wypadkach, gdy małżonek, przeciwko któremu skierowane jest żądanie ustalenia nierównego udziału, w sposób rażąco lub upoczywy nie przyczynia się do powstania dorobku stosownie do posiadanych sił i możliwości zarobkowych (podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1973 r. III CRN 227/73, LexPolonica nr 301431, OSNCP 1974/11 poz. 189). W ocenie Sądu w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały przesłanki uzasadniające w wystarczającym stopniu ustalenie nierównych udziałów małżonków Z. w majątku wspólnym. W. Z. (2) od początku małżeństwa do 1993r. zatrudniony był na umowę o pracę. W tym czasie łożył na utrzymanie rodziny. Faktycznie wnioskodawczyni od 1989r. z własnej pensji opłaca czynsz za mieszkanie spółdzielcze, doświadczenie życiowe wskazuje jednak, że wobec jej zatrudnienia w spółdzielni do której mieszkanie należało, często stosowana jest praktyka potrącania z pensji pracownika czynszu. Dodatkowo przypomnieć należy, że wkład budowlany na to mieszkanie został wniesiony w ten sposób, że uczestnik w 1/3 wkład ten odpracował a pozostałe 2/3 były potrącane z jego pensji. Wnioskodawczyni nie zaprzeczyła tym twierdzeniom uczestnika, zatem Sąd uznał je za przyznane. Rzeczywiście wprawdzie po rozpoczęciu przez uczestnika działalności gospodarczej jego dochody spadły i nie były regularne, były nieregularne, jednak do 1999r. – jak wynika z zeznań córek w szczególności J. S. w porównywalnym stopniu z wnioskodawczynią partycypował on w kosztach utrzymanie majątku wspólnego. Dopiero

po wyprowadzeniu się z domu córki J. S. sytuacja uległa znacznemu pogorszeniu, bowiem uczestnik zaczął w większym stopniu nadużywać alkoholu, co miało negatywny wpływ na prowadzoną przez niego działalność. Wnioskodawczyni twierdziła, iż od 2004r. nie prowadziła z mężem wspólnego gospodarstwa domowego i dokonywała na swój wyłączny koszt remontów mieszkania, jednak nie wystąpiła do Sądu o zniesienie wspólności majątkowej małżeńskiej. Jeżeli chodzi o remonty mieszkania wskazać należy, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z przesłuchanych w sprawie świadków wynika, że w 1997r. małżonkowie wspólnie wyremontowali mieszkanie. Natomiast przy kolejnym remoncie każdy z małżonków wyremontował tę część mieszkania z której korzystał. Uczestnik zapłacił za remont pokoju, który zajmował oraz wymianę drzwi, koszt pozostałego remontu poniosła E. Z. (69-70 zeznania świadka J. S., k.70 -71 zeznania świadka P. K., k.71-72 zeznania świadka A. S.). W postanowieniu z dnia 5 października 1974 r. (III CRN 190/74; niepubl.) Sąd Najwyższy stwierdził, że przy ustalaniu wysokości udziałów „należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciężących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli”. U schyłku małżeństwa stron dochody osiągane przez uczestnika były niższe niż dochody wnioskodawczyni, a jego nałóg przyczynił się w mniejszym stopniu do powstania majątku wspólnego. Nie mogło jednak umknąć uwadze Sadu, że uczestnik miał już od dłuższego czasu problemy ze zdrowiem. Okoliczność, że przez znaczny czas trwania małżeństwa (kiedy zostały zgromadzone najbardziej wartościowe składniki majątku) uzasadnia przekonanie, że małżonkowie w równym stopniu przyczynili się do jego powstania, bowiem oboje pracowali, opłacali rachunki, uczestnik w 1/3 odpracował wkład na przyznane im mieszkanie spółdzielcze i dwa garaże, a pozostały wkład w wysokości 2/3 został potrącony z jego pensji. Przytoczone okoliczności sprzeciwiały się zdaniem Sądu ustaleniu nierównych udziałów w majątku wspólnym stron. Mając na uwadze powyższe Sąd, nie znajdując przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 43 §2 krio, oddalił żądanie ustalenia nierównych udziałów w majątku dorobkowym stron i uznał, że są one równe i wynoszą po 50%.

Nie było sporów co do tego, że wszystkie trzy opisane powyżej nieruchomości małżonkowie nabyli w trakcie trwania małżeństwa do majątku wspólnego a ich wartość wskazana przez wnioskodawczynię, nie była przez uczestnika kwestionowana. Nie budziła też wątpliwości Sądu. Zasadą jest, że podział majątku dorobkowego obejmuje składniki należące do tego majątku w czasie ustania wspólności oraz istniejące w chwili dokonania podziału. Innymi słowy, rozliczeniu podlega całość stosunków majątkowych między małżonkami według stanu na dzień ustania wspólności, natomiast przedmiotem podziału pozostaje stan czynny masy majątkowej w czasie orzekania o podziale (podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1979 r., III CRN 137/79, OSNCP 1980, nr 2, poz. 33; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1989 r., III CZP 52/89, OSNCP 1990, nr 4-5, poz. 60; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1994 r., III CZP 41/94, Biuletyn SN 1994, nr 5, s. 22).

Sąd miał na uwadze, że na dzień rozvodu małżonkowie Z. zgromadzili wyżej opisany majątek wspólny o wartości 234.500 zł. Ponieważ powyższe wszystkie objęte wnioskiem nieruchomości zgromadzone zostały podczas trwania wspólności majątkowej małżeńskiej stanowiły one składnik majątku dorobkowego stron (art. 31 §1 krio). Jak wyżej Sąd ustalił, udział małżonków w majątku wspólnym był równy i kwotowo wynosił po 117.250 zł dla każdego z nich.

Sąd przyznał E. Z. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) w budynku przy ul. (...) (...) w L. o powierzchni 52,90 m², o wartości 200.000 zł (w tym wkład budowlany), spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego – garażu numer (...) w zespole garaży przy ul. (...) w L., o wartości 16.zł (w tym wkład budowlany), oraz elektronarzędzia o wartości 500 zł. Sąd zważył, iż wnioskodawczyni ponosi w zasadzie wszystkie opłaty związane z utrzymaniem przedmiotowego mieszkania, jedynie ona sprząta mieszkanie, sukcesywnie je ulepsza. W. Z. (1) swoim zachowaniem, doprowadza do dewastacji lokalu, nie sprząta po sobie, opłaca jedynie rachunki za prąd. Ponadto wnioskodawczyni wnosiła o przyznanie jej tej nieruchomości na własność oraz oświadczyła, iż posiada środki na spłatę uczestnika. Spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego – garażu numer (...) w zespole garaży przy ul. (...) w L., o wartości 16.000 zł (w tym wkład budowlany) oraz samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1996 o wartości 2.000 zł Sąd przyznał uczestnikowi, zgodnie ze stanowiskiem obu stron.

Ustalając wysokość przyznanej uczestnikowi spłaty Sąd miał na uwadze, że w wyniku podziału wnioskodawczyni zostały przyznane składniki majątkowe o łącznej wartości 234.500 zł, natomiast uczestnikowi przyznane zostały składniki majątkowe o łącznej wartości 18.000 zł.. Wartość udziałów małżonków w ich majątku wspólnym wynosiła po 117.250 zł. W związku z powyższym E. Z. powinna zwrócić W. Z. (1) różnicę między wartością uzyskanego majątku, a wartością należnego jej udziału, tj. kwotę 99.250 zł (117.250zł -18.000zł). Należało jednak uwzględnić, że w trakcie małżeństwa małżonkowie nabyli również przyczepę „N. N 126 Nr podwozia (...) o nr rejestracyjny (...), którą W. Z. (1) sprzedał w dniu 25 stycznia 2014r. (jeszcze w czasie trwania małżeństwa) za ceną 500 zł, którą to kwotę w całości uczestnik zużył na własne potrzeby. Dlatego od kwoty 99.250 zł należało odjąć połowę kwoty za którą uczestnik sprzedał przyczepę (jako część należną wnioskodawczyni) tzn. 99.250 zł – 250 zł = 99.000 zł. Taka finalnie właśnie kwota została zasądzona na rzecz uczestnika od byłej żony tytułem wyrównania jego udziału w majątku wspólnym. O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 212§ k.c.

Zgodnie z art. 567 § 3 k.p.c. w związku z art. 688 k.p.c. Sąd obowiązany jest w sprawie o podział majątku wspólnego stosować odpowiednio art. 624 k.p.c., wobec czego w razie przyznania w wyniku podziału majątku rzeczy lub prawa jednemu z byłych małżonków, obowiązany jest z urzędu orzec o obowiązku drugiego małżonka wydania tej rzeczy lub prawa małżonkowi, któremu zostały przyznane (uchwała składu (...) Izby Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1974 r., III CZP 1/74, OSNCP 1995, nr 3, poz. 37 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1985 r., III CZP 4/85, OSNCP 1985, nr 11, poz. 172). Mając na uwadze powyższe Sąd w pkt 5 postanowienia zobowiązał uczestnika W. Z. (1) do wydania wnioskodawczyni E. Z. w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ul. (...) (...) w L.. W ocenie Sądu termin 2 miesięcy będzie wystarczający na znalezienie przez uczestnika lokalu bądź pokoju do wynajęcia. Uczestnik posiada stały dochód w postaci emerytury w wysokości 2013,57 zł netto, a także otrzyma spłatę swego udziału od wnioskodawczyni.

Wobec orzekania w przedmiocie wydania lokalu przez jedna ze stron Sad badał również czy uczestnikowi zobowiązanemu do wydania lokalu przysługuje prawo do lokalu socjalnego zgodnie z treścią uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 40/03. Sąd analizując materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie doszedł do wniosku, że brak jest podstaw do przyznania uczestnikowi prawa do lokalu socjalnego, mimo jego statusu emeryta i osoby niepełnosprawnej albowiem została spełniona przez W. Z. (1) przesłanka z art. 13 ust. 1 ww. ustawy o ochronie praw lokatorów mieszkaniowym zasobie gminy. Zgodnie z powołanym przepisem jeżeli lokator wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku, inny lokator lub właściciel innego lokalu w tym budynku może wytoczyć powództwo o rozwiązanie przez sąd stosunku prawnego uprawniającego do używania lokalu i nakazanie jego opróżnienia. W ocenie Sądu uczestnik swoim zachowaniem tj. nałogowym pić alkoholu, zanieczyszczaniem mieszkania w pomieszczeniach z których korzysta również wnioskodawczyni, zaniedbywaniem elementarnych zasad higieny w sposób rażący i uporczywy zakłóca porządek domowy, czym utrudnia wnioskodawczyni normalne zamieszkiwanie w lokalu mieszkalnym numer (...) w budynku przy ul. (...) (...) w L., niezależnie od faktu, że uczestnik w zasadzie nie partycypuje obecnie w kosztach utrzymania mieszkania. Takie zachowanie uczestnika należało ocenić jako naganne. Z powyższych względów Sąd w pkt 6 postanowienia ustalił, że W. Z. (1) nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Zgodnie z art. 108 §1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Z kolei zgodnie z art. 520 §1 k.p.c. każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Powyższy przepis znajdował też zastosowanie w niniejszej sprawie w związku z tym Sąd orzekł, jak w pkt 7 postanowienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd, orzekł jak w sentencji.